

МОГИЛЯНЦІ

Часопис виходить з 1999 року

липень-серпень 2000 № 3-4 (5-6)

ЕКСПЕРТ

Дорогий читачу!

Редакція нашого часопису запроваджує нову акцію «ЕКСПЕРТ-Могілянець».

Її головна мета - з'ясувати смаки та уподобання студентів та викладачів нашої Академії.

В кожному номері нашої газети ми будемо складати рейтинг новинок по кількох напрямках: книжка сезону, фільм сезону, музичний альбом, подія сезону та WEB-сайт.

УМОВИ КОНКУРСУ на 8 сторінці

**В основу захисту української мови має
бути покладена економічна протекція**

так вважає студент Академії Юрій КРИВЕНЬ

ст.2

**Незвичайні пригоди Могілянца у
Гарварді** ст.3

ТЕМА НОМЕРА: Платити чи не

платити за навчання

ст. 4-5

Інтернет огляд

ст. 6-7

Чи не хотів би ти стати магістром

археології?

Леонід ЗАЛІЗНЯК, доктор історичних наук, професор

У Національному університеті «Києво-Могилянська академія» з нового навчального року відкривається дворічна магістерська програма «Археологія та давня історія України», зорієнтована на поглиблене і всебічне вивчення первісної історії людства. Завдяки спільним зусиллям університету «Києво-Могилянська академія» та Інституту археології НАНУ, майбутні фахівці з давньої історії України матимуть унікальну можливість прослухати 25 авторських курсів лекцій провідних археологів України. Крім традиційних курсів з археології кам'яної, бронзової, ранньозалізної доби, античності, ранніх слов'ян, Київської Русі, плануються лекції з індоєвропейстики, україногенези, археології українського козацтва, антропології, нумізматики. Потужний науковий потенціал Інституту археології НАНУ дозволив залучити до читання цих лекцій безпрецедентну кількість фахівців найвищої кваліфікації:

7 докторів і 10 кандидатів історичних наук. Безпосереднє поєднання академічної науки з вищою освітою гарантує високий рівень знань майбутніх фахівців із давньої історії. Дворічна програма підготовки магістрів історії за спеціалізацією «Археологія та давня історія України» спрямована на підготовку фахівців вищої кваліфікації, готових до захисту кандидатської дисертації після дворічної аспірантури. Випускник магістратури матиме змогу працювати в установах, що відповідають його спеціалізації, — науково-дослідних інститутах, кафедрах ВЗО, музеях, регіональних центрах археології та охорони пам'яток історії та культури, — а також викладати у вищій школі історичні дисципліни, бути референтом або науковим консультантом із широкого кола питань історії, археології, культури, працювати у відділах історії та культури газет, журналів, у культурних представництвах за кордоном тощо. © «День»

Мова НАША

В основу захисту української мови має бути покладена економічна протекція

Юрій КРИВЕНЬ, студент НаУКМА

Уважно стежу за розвитком дискусії навколо української мови, і вирішив втрутитися, щоб висловити своє бачення вирішення цієї проблеми.

Почну з того, що є люди (і їх дуже багато), які вважають, начебто проблеми української мови не існує, що все це вигадка радикальних націоналістів і не більше. Але для кожної розумної і чесно (передусім перед собою) людини є очевидним той факт, що українська мова перебуває в стані жорсткої дискримінації. На перший погляд ніби нічого страшного немає: у нашій глибоко дискримінаційній державі багато несправедливості і нечесності. І все ж за українською мовою мільйони людей, яким не байдужа доля унікального джерела української свідомості і національного характеру, яким є мова. Так, зручніше і безпечніше заплотити очі і створити видимість, що ти глибоко сховався за маскою «русскоязичности», але не все так просто. Дивитись як вмирас національна мова і робити вигляд, що все нормально, це не що інше, як зрада. Зрада перед всіма: перед предками, перед рідними, перед, можливо, русифікованими друзями, які не розуміють від чого добровільно, по-зрадницьки відмовились, врешті-решт перед Україною. Вже тривалий час цей символ сприймається як образ нереалізованих ідей змучених радянською владою людей. Попри все хочу вірити, що все зміниться, адже якщо вірити перестануть навіть молоді, то ми приречені!

А зараз хочу висловити свою концепцію, яка могла б змінити ситуацію на краще. Я дотримують думки, що українську мову слід підтримати перш за все економічними методами. Зрозуміло, що ці кроки неможливі без сильної політичної волі і бажання щось змінити.

Для початку потрібно заохотити працююче населення, збільшивши заробітну плату для тих працівників, які володіють і застосовують національну мову. Насамперед, це стосується працівників освітньої культурної та наукової сфери, а також сфери державного управління. Я пропоную збільшити оплату праці на 15%, щоб з'явилося зацікавлення у володінні мовою. Саме такий відсоток додавали вчителям російської мови в Україні в радянські часи. В опонентів виникне питання: а звідки взяти гроші, адже наша збідніла країна не має змоги виділити такі кошти. Було б доцільно области податками всю інтелектуальну продукцію, яка надходить з іноземних країн (особливо Росії). Фінансові потужності російських видавництва, газет, рекордінгових компаній, електронних мас-медіа досить серйозні, а попит на цю продукцію, хоч і

зменшиться, але все одно буде значним. Саме ці кошти я пропоную спрямувати на розвиток української культури.

Я розумію, що потрібно орієнтуватися насамперед на свій економічний ріст, який має стимулювати акумулювання коштів на підтримку української мови. Але, думаю, наївно сподіватись, що якщо покращиться економічний стан, то всі дружно заговорять українською. Це помилка, адже в ситих людей не буде взагалі мотивації для повернення до першоджерел.

В цілому, я не схильний особливо пов'язувати проблеми з українською мовою до економічної ситуації в країні. Адже в Росії економічний стан не кращий, але росіяни не поспішають переходити, скажімо на англійську мову, яка активно завойовує пострадянський простір. Проблема в тому, що нахабна і добре організована (до того ж підтримувана владою) російська етнічна меншість дозволяє собі нав'язувати свою волю в країні, де частка етнічних українців становила більше 75%. Проблема в нашій аморфності і покладастості.

Останнім часом я чую від своїх російськомовних знайомих, що більшість населення говорить російською мовою, але результати соціологічних опитувань свідчать про інше. Респондентам було запропоновано питання: якою мовою ви розмовляєте вдома? 41,8% розмовляють українською і 35,8 російською; 21,8% і тією і іншою; 0,6% іншими. Як бачимо найбільший відсоток все ж за українською мовою. Тож потрібно ту частину (21,8%) населення, що розмовляє двома мовами зацікавити у застосуванні саме української мови. Зусилля держави мають бути направлені перш за все на молоде покоління, яке стоїть перед вибором, якою мовою розмовляти?

Хочу повернутись і до проблем громадянства. Вважаю, що не припустимо давати громадянство тим, хто не володіє державною мовою. Тестування на володіння мовою було застосоване в Прибалтиці і воно існує в усіх цивілізованих країнах. Зрозуміло, що це має відбуватися поступово, але рішуче.

Всі ці заходи слід застосовувати глобально і в комплексі. Припускаю реакцію російськомовних, а особливо росіян, але, шановні, не забувайте, хто господар на цій землі, хто є автохтонним народом, а хто приїшлим, яка мова є споконвічно законною в Україні. Якщо ви чесно відповідаєте на всі запитання, то можливо я (як і більшість українців), не буду почуватись чужинцем у столиці рідної країни. © «День»

Незвичайні пригоди Могилянця у Гарварді

Напевно, мрією кожного українського студента є подальше навчання за кордоном. Як це не дивно, багатьом вдається прорвати «залізну завісу» й опинитись у найліпших університетах світу. Безперечно, що вихованці Могилянки - у авангарді...

Екс-могилянець Кирило Дмитрієв в червні цього року отримує диплом магістра бізнес-школи Гарвардського університету (громадянин України вперше отримує диплом цього елітного закладу). До цього було закінчення Футхілл-коледжу в Каліфорнії та Стенфорду, а також робота в консалтинговій фірмі «McKinsey & Co». — Як ти досяг своєї мети — отримати освіту в США? — Я навчався у Київській фізико-математичній школі № 145. В Україні система шкільної освіти дуже добра. Програма з фізики та математики, за якою ми навчалися, відповідає програмі механіко-математичного факультету університету. У нас були чудові вчителі та творча атмосфера. Вона дозволяла виявити свої здібності, хоча навчатися було нелегко. Я закінчив школу з медаллю і вирішив вступати до Києво-Могилянської академії — тоді вона тільки-но починала своє відродження, її система навчання базувалася на принципах західних університетів, і це мене зацікавило. Після вступу до академії з'явилася інформація про можливість навчання в США. На той час майже ніхто з України ще не потрапив до престижного американського університету. Мені здавалося, що єдиний шлях довести свої можливості — поступити спершу в американський коледж, а потім спробувати перевестися до університету. Так і трапилося: спочатку я вступив до Футхілл-коледжу в Каліфорнії і жив у чудовій американській сім'ї. Для оплати навчання я зміг отримати п'ять-шість різних невеличких стипендій (за найкращі показники з предметів), а також заробляв гроші, даючи студентам приватні уроки з математики та фізики. Саме тоді стали в нагоді знання, здобуті під час навчання у школі. В коледжі я намагався отримувати найвищі оцінки та брати активну участь у студентському житті. Мене обрали віце-президентом з фінансів студентського уряду та представником студентства у правлінні коледжів, яке керує чотирма коледжами в окрузі. Тобто я представляв інтереси понад 25 тис. студентів на засіданнях правління, до складу якого входило сім осіб. Перед закінченням коледжу я подав документи в декілька університетів, і чотири провідних університети США запропонували мені повну фінансову підтримку. Я вибрав Стенфордський університет як один з найбільш престижних у світі. — Як би ти охарактеризував якість американської системи освіти? Які перспективи вона відкриває? — Ця система освіти дає багато ступенів свободи у навчанні, але найголовніше — вона дає змогу реалізувати себе як особистість. Навчання у США цілком відповідає принципу «Що посієш — те й пожнеш». Студенти, які багато працюють і добре навчаються, мають неабиякі шанси досягти вражаючих успіхів. Звісно, матеріальний стан різних студентів дуже відрізняється, проте перед багатьма з них відкривається майже однакові можливості. Один із нащадків Рокфеллера навчався разом зі мною, і я ніколи не відчував, щоб професори ставилися до нього краще, ніж до будь-якого іншого студента. Американська система освіти намагається довести молодим людям, що їхній успіх залежить від них самих, а не від їхньої сім'ї або різних «зв'язків». Крім того, характерною рисою американської системи є те, що вона створює умови для всебічного і гармонійного розвитку студента, а не тільки підготовки за спеціальністю. Наприклад, моєю спеціальністю у Стенфорді була економіка, проте я з цікавістю відвідував заняття з математики, інформатики, історії, мистецтва, політології. Вивчення різних дисциплін всіляко заохочується. Американські вузи

прагнуть, щоб студенти розвивалися не тільки як фахівці у своїй галузі, але і як особистості. — Чому ти вирішив не продовжувати навчання в аспірантурі Гарвардського університету? — Мені потрібно було робити вибір: продовжувати навчання ще протягом п'яти років (після чотирьох років у Футхілл-коледжі та Стенфорді), щоб одержати ступінь доктора економіки від Гарвардського університету, чи почати працювати в McKinsey — одній з провідних консалтингових компаній світу. Я вибрав компанію McKinsey, тому що знання після університету завжди трохи «книжкові», а мені було цікаво отримати досвід практичної роботи та спробувати себе в американському бізнес-середовищі. Мене завжди приваблювала перспектива допомоги американським та українським компаніям працювати разом. Але для цього треба добре розуміти, як саме працюють американські компанії. McKinsey працює з керівниками багатьох найвпливовіших компаній у США, і я не хотів втратити такий шанс. У рік мого випуску одержати запрошення на роботу в McKinsey було досить складно, але мені пощастило потрапити у число семи випускників Стенфордського університету, яким було запропоновано працювати у цій фірмі. — Який досвід тобі дала робота у McKinsey? — Розуміння американського бізнес-середовища та навички роботи консультанта, серед яких — визначення головних проблем підприємства та активний пошук їх вирішення. Після дворічної праці в офісі фірми в Лос-Анджелесі я попросив, щоб мене перевели в східноєвропейський офіс, і протягом півроку працював з провідними фірмами в Росії та Чехії. Тут мені стали в нагоді і економічні знання, здобуті у Стенфорді, і мій досвід роботи з американськими компаніями. Поле діяльності консультанта дуже широке. Довелося аналізувати стан справ і розробляти стратегію розвитку для найрізноманітніших підприємств — від металургійного комбінату та заводу з випуску електронних приладів до страхових компаній і банків. — Які плани на майбутнє, і чи стосуються вони України? — Зараз мене зацікавили можливості розвитку Інтернету в Україні та Росії. Я хотів би працювати з українськими, російськими та американськими компаніями для того, щоб прискорити створення та розвиток нових технологій в країнах Східної Європи. На жаль, існує величезний бар'єр в довірі та взаєморозумінні між компаніями в Східній Європі та західними компаніями та інвесторами. Цей бар'єр перешкоджає інвестиціям та виконанню спільних проектів з розвитку технологій. Дуже важливо подолати його, і я хотів би брати в цьому найактивнішу участь. — Що, на твою думку, може вплинути на прискорення економічних реформ в Україні? — В основі економічних проблем України лежить система, яка не дозволяє людям, котрі енергійно працюють, реалізувати свій потенціал. Для створення таких умов необхідне, насамперед, покращення правової системи, подальша лібералізація економіки, перетворення тіньового бізнесу на легальний. Слід було б підтримати фундаментальну науку, яка, як відомо, є інвестиціями в майбутнє. Нові технологічні компанії, які починають виникати в Україні, мають, на мій погляд, величезний потенціал для покращення економічних процесів та створення більш здорової економіки. Я мрію про той день, коли в Україні будуть створені умови, що дозволять людям вірити у свої можливості та усвідомлювати, що вони отримують гідну винагороду за свою працю.

© «День»

ПЛАТИТИ

Сучасна вища освіта не може бути безкоштовною

Валентин ГУСЄВ, проректор Києво-Могилянської академії, Київ

Якщо можна було б влаштувати в країні безкоштовну освіту, то були б, здавалося б, усі підстави радіти з цього. І у нас вже було і є те, що начебто дано самою природою: безкоштовні повітря, земля, вода. Ллється і ллється з наших кранів безкоштовна водиця... Що ми маємо з цієї безкоштовності? Занепад, деградацію. У світі не цінується безкоштовність. А ми маємо занедбану землю, отруєне повітря, брудну воду. Сучасна освіта не може бути безкоштовною. Вона коштує дуже дорого. Це сучасні засоби навчання, новітні інформаційні технології, якісні підручники, висококваліфіковані педагоги, вчені. І тому сподівання на безкоштовну освіту є міфом. Як це коштовна сучасна вища освіта може бути «безкоштовною»?..

А тепер поставимо питання про фінансування державою вищої освіти. Я можу сказати, що не лише бідна Україна, але й багато розвинених країн світу не здатні на це. І тому вважаю: збереження безкоштовної системи освіти — це шлях до її занепаду та деградації. Чому?

Перш за все — через відсутність необхідної матеріальної та наукової бази. Дешева освіта — це дешеві викладачі. Професор, який зараз у нас отримує 70 доларів, — це дешевий професор. І сподіватися, що він працюватиме на якомусь прийнятному рівні, — ілюзія. Наш вихід: бігати, працювати в багатьох місцях, щоб якось заробити на життя. Це — не все. Фінансована державою вища освіта веде до корупції. Вона починається із вступних іспитів, розподілу «безкоштовних» місць. Це

та ж сама плата за навчання, але морально викривлена плата. Торгівля безкоштовними місцями у вуз. Школа корупції та морального занепаду студентів і викладачів вже діє й у процесі навчання, коли дають і беруть за залік, іспит, диплом. І це наслідок «дешевої» освіти.

Державою профінансована освіта — це освіта, поставлена в залежність від держави й волі (чи сваволі) державного чиновництва. Зараз наші університети цілком позбавлені тих прав університетської автономії, академічної незалежності, якими за визначенням університети мають користуватися. Ми — підлеглі державі. Держава визначає зміст навчання. Навіть те, чого має навчитися студент. Приклад. Вводяться наказом міністерства такі курси, як «Охорона праці», «Охорона праці в галузі». Навіщо це майбутнім історикам, філософам? Держава, як і раніше, диктує та нав'язує. Навіть — непотрібне. І — спробуй не виконай! Держава заважає ідеології партнерства між студентом та викладачем, яка зараз домінує в Європі, світі. Саме людина визначає, що і як вона вивчає. Які можуть бути накази з цього приводу?

У нас усі випускники всіх українських вузів отримують однакові дипломи державного зразка. Повна рівність. Чи то диплом столичного університету, чи диплом якогось обласного педінституту, що раптом теж став університетом. На відміну від Заходу у нас не існує найважливішого: рейтингу вузів, змагання дипломів. Ось коли визначається справжня ціна освіти. І хоча там теж торгують дипломами для ледащої, жодна фірма не візьме до себе на роботу випускника із сумнівним дипломом не з того вузу. Людина хоче отримати освіту в серйозному закладі. І в нас уже окремі організації, фірми, банки складають списки вузів, з яких можна брати на

роботу, а з яких — ні.

Держава дає, скажімо, нашому вузу кошти лише на дешеву зарплатню викладачам і таку ж стипендію студентам. А чим забезпечити матеріальну базу, навчальний процес? Отже, необхідні, як життя, позабюджетні кошти. І поруч із безкоштовним навчанням існує інститут контрактників, які платять за навчання. Скрізь тенденція збільшення контрактників, у нас у академії — їх невеликий відсоток.

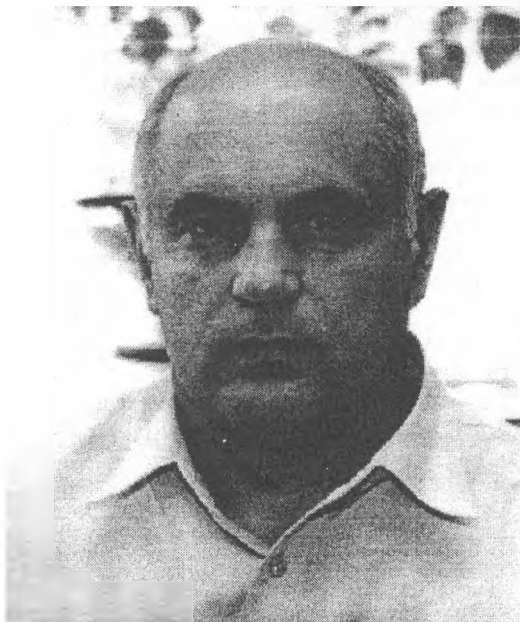
У чому ж тут полягає наша ідеологія? Дати можливість вчитися в нас не через дзвінки багатих батьків, а талановитій молоді. Відповідно до своїх знань, які ми маємо збільшити й розвинути. Може, єдині на Україні ми впровадили на вступних іспитах анонімний тест, який унеможливує будь-яке суб'єктивне втручання. Усі однаково проходять через тест — і бюджетники, і контрактники. Цікаво,

що коли на одній із нарад наш ректор звернувся до колег, щоб впровадити анонімний тест у вузах України — якось промовчали. І якщо за здібних і талановитих молодих людей батьки заплатити не можуть — як показує практика, вони в нас вчитися будуть. Але ми ставимося й до контрактників під час навчання з тією ж суворістю і вимогливістю, як і до всіх інших. І от що цікаво! Була і в нас така думка, що, мовляв, не можна збільшувати кількість контрактників, щоб вони інтелектуально й морально не впливали на здорову атмосферу. І от виявилось, що вчаться вони не гірше за інших та в загальному і справедливо у потоці.

Потроху в нас починають розуміти: платити гроші за навчання чи не платити, головне — рівень твоїх знань. Тому в нас немає проблем із працевлаштуванням випускників.

Система фінансування вузів має змінюватися та вдосконалюватися. І, будь-що, вища освіта потребує високої якості. Тому я — не за безкоштовну, а навпаки — за дорогу і навіть коштовну освіту!

© «День»

НЕ ПЛАТИТИ

Платне навчання — прямий шлях до інтелек-

Анатолій ТИХОЛАЗ, доцент Національного університету «Києво-Могилянська академія»

Коли сьогодні йдеться про поширення платних форм навчання, зазвичай наводяться такі дві головні причини цього. По-перше, це недостатні обсяги бюджетного фінансування державних закладів освіти, а по-друге, це поява великої кількості приватних навчальних закладів, для яких плата за навчання є єдиним джерелом надходження коштів. Щодо останнього, то тут немає жодної проблеми та предмету для дискусії — якщо на ринку навчальних послуг з'являються навчальні заклади, за навчання в яких хтось готовий платити гроші, вони мають право на існування доти, доки на їхні послуги існуватиме

платоспроможний попит. Адже навчання в них є добровільним, і жодних державних гарантій щодо забезпечення конституційного права на освіту вони давати не повинні. Кажу «не повинні», бо сучасні процедури ліцензування та акредитації під виглядом боротьби за належні освітні стандарти, надаючи приватним навчальним закладам легальний статус, фактично покладають на них ті ж самі зобов'язання, що й на державні освітні установи. Це справа абсолютно марна, бо якщо приватний інститут чи ліцей продемонструє неконкурентність своїх випускників, він припинить своє існування природнім шляхом — залишиться без засобів на існування. З іншого боку, якщо його випускники користуватимуться попитом на ринку праці, він проживе й без міністерського благословення, маючи щось значно вагомніше, а саме, репутацію й кошти. Отож плата за навчання в недержавних закладах освіти є не лише економічно виправданою, а й на сьогодні необхідною як засіб об'єктивної, ринкової, а не бюрократично-чиновницької перевірки їхньої життєздатності.

Зовсім інша справа з державними закладами освіти. Поширена теза, нібито через економічну скруту держава неспроможна фінансувати освіту в повному обсязі, й тому ми мусимо поширювати форми платної освіти, є відвертим софізмом. Конституція гарантує право на безкоштовну освіту, проте вона не гарантує, що всі здобудуть вищу освіту. Отож, якщо сьогодні держава неспроможна профінансувати всі існуючі навчальні заклади, вона мусить зізнатися в цьому й фінансувати стільки, скільки може, проте фінансувати на належному рівні. Чи не варто запитати себе, а чи потрібна Україні така гігантська освітня система, чи не варто почати жити не лише за грошима, а й за реальними потребами? Чи може держава й надалі фінансувати підготовку такої кількості інженерів чи правників? А, що найголовніше, чи потребує вона їх?

Адже наявність бажаючих отримати вищу освіту (чи то диплом про неї) зовсім не означає, що суспільство

туальної катастрофи

реально потребує такої кількості «вищоосвічених». Більше того, скорочення кількості людей з вищою освітою ніякої загрози для суспільства не являє, якщо, зрозуміло, брати до уваги її якість. Це стосується всіх галузей знання.

Вперте небажання відмовитися від освітньої мегаломанії за катастрофічного браку коштів породжує приблизно такий ланцюг аргументів: освіту надавати треба всім, грошей не вистачає, отже, треба вводити плату за навчання, як це робиться в усьому світі. Почну з останнього. По-перше, «в усьому світі» так не робиться, принаймні в країнах з таким драконівським оподаткуванням, як у нас.

По-друге, там, де це робиться, населення не доведене до такого ступеня зубожіння. По-третє, це не робиться на тлі таких конституційних гарантій, як у нас. В Україні це виглядатиме так: зарплата, як у Сьєрра-Леоне, податки, як у Данії, плата за навчання, як в Оксфорді. Отримати освіту за таких умов може лише той, хто має надприбутки, податків не сплачує й при цьому достатньо темний, аби повірити, ніби в Кіровограді можна здобути оксфордську освіту, — масмо типовий портрет «нового українця».

Отже, суцільне платне навчання в нинішній Україні — це прямий шлях до інтелектуальної катастрофи, що буде спричинена перетворенням вищих навчальних закладів на привілейовані установи для багатих (причому новоукраїнськи багатих). Цього можна уникнути, скоротивши кількість

бюджетних навчальних закладів і тим самим покращивши їхнє фінансування та принципово збільшивши конкурс.

Тут ми підійшли до найболючішої проблеми, а саме — до корупції під час вступу та навчання. Адже ні для кого не є таємницею, що нинішня «безкоштовна» освіта досить дорого коштує, оскільки хабар часто перетворюється на єдиний інструмент «конкурсного» відбору. Часто хабарництво в освіті пояснюють злидненням становищем, у якому опинилися сьогодні викладачі та вчителі. Цей аргумент також видається суто софістичним, оскільки лєвова частка прибутків від хабарів отримується особами, що давно перестали бути бідними. Зайвих грошей не буває, й жодне підвищення платні не втримає від хабарів нечесну людину, тоді як ніякі злидні не зроблять чесну людину хабарником. Мабуть, таке тіньове платне навчання має більш глибокі причини, й криються вони в суспільному ставленні до цих явищ. Дійсно, якщо можна зрозуміти опір введенню анонімного тестування та інших випробуваних світовою практикою вступних процедур з боку тих, хто отримує хабарі, то чим можна пояснити не просто відсутність громадського протесту проти поширення корупції в

(Продовження на 7-ій сторінці)

Multi Media

Починаючи з цього числа ми спробуємо презентувати Вам, наші читачі, найцікавіші сторінки, що можливі сьогодні у Віртуальному Світі.

Інтернет ОГЛЯД

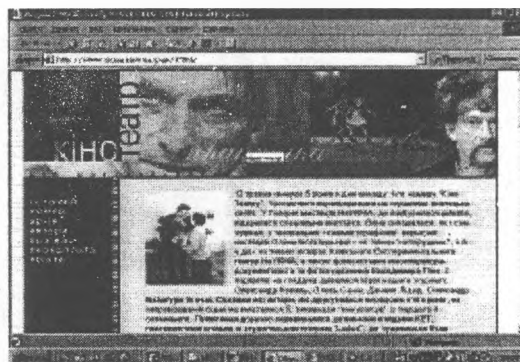
Наша Академія

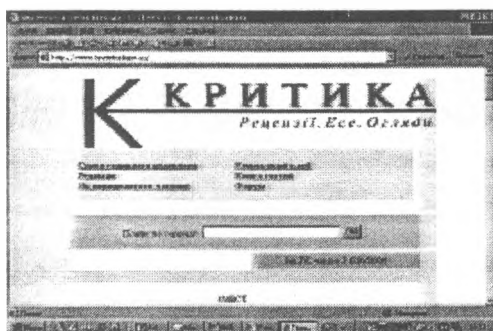
Базовою сторінкою нашої alma mater (<http://www.ukma.kiev.ua>) вибаглевє студентство не здивуєш (і не таке бачили), проте, для людини невтаємничної у наші академічні справи вона стане справжнім провідником по НаУКМА. Тут є все від загальної інформації про історію та сьогодення (умови вступу, інформація про факультети та департаменти, умови навчання) до цікавих сторінок студентських організацій.

Одним із найуспішніших медіа-проектів, до яких має стосунок Академія, є мистецький журнал «Кінотеатр», чий веб-сайт розташований за адресою <http://www.ukma.kiev.ua/pub/KTM>

Отож, ласкаво просимо усіх любителів театрального та кіномистецтва до нашого «кінотеатру».

Література

<http://www.krytyka.kiev.ua> - Така адреса часопису КРИТИКА. І не дивлячись на трохи неповне функціонування всіх гіпертекстів цей сайт введе Вас у світ модної інтелектуальної дискусії. А для всіх хто навчається чи працює в Академії це ще зайва нагода оцінити своїх знайомих, колег чи однокурсників - Ростислав Семків, Світлана Матвієнко, Віра Агеєва та багато інших Могилянців представляють тут свої статті.

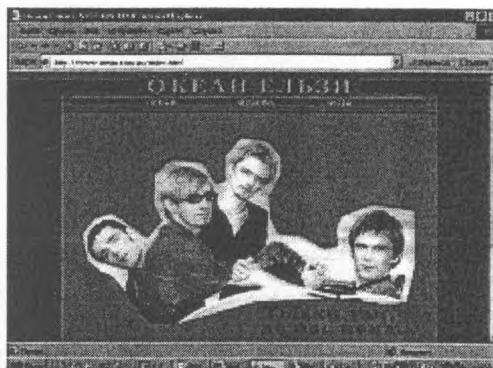
Для всіх хто має бажання помандрувати культурологічними стежками буде цікаво завітати на новий сайт, що відкрився у Львові (<http://www.ji-magazine.lviv.ua>).

Це є електронна версія журналу «Ї». Цей журнал є результатом безлічі міжнародних конференцій у рамках проекту «Розмови про кордони». Україна-Польща; Югославія, Косово, Європа; Права та Європа ось такі теми піднімаються у останніх числах.

Музика

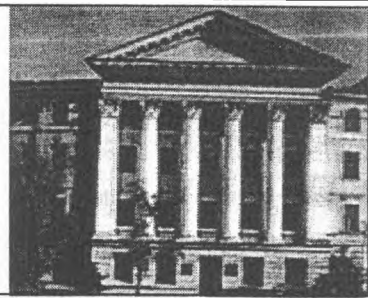
А це - сторінка одного з найпопулярніших українських гуртів - «Океану Ельзи» (<http://www.ocean.com.ua>). На жаль, сайт не надто інформативний, має лише 3 розділи: ПРЕСА, МУЗИКА та ФОТО. Для скачування надані лише 4 пісні, а фото наявне лише одне - те, що ви бачите праворуч. Зате скільки простору для вдосконалення!

А ось у «скрябінів» сайт капітальний (<http://skryabin.gu.kiev.ua>)! Тут вам і чат, і форум, і більш ніж 20 пісень для скачування (шоправда, всі у форматі real audio). І все це у типовому для гурту чорно-песимістичному стилі. Заходьте - не пошкодуєте!

«Могила» чекає тебе...

Україна, 04070, Київ-70
вул.Сковороди, 2
E-mail: pr@ukma.kiev.ua
<http://www.ukma.kiev.ua>
факс: (044) 4178461, 4636783

Платне навчання — прямий шлях до інтелектуальної катастрофи

Анатолій ТИХОЛАЗ, доцент Національного університету «Києво-Могилянська академія»

(початок на 5-ій сторінці)

освіті, а й масову готовність людей грати за корупційними правилами? Розмірковування над цим соціально-психологічним феноменом змушують здійснити екскурс до історії вітчизняної освіти.

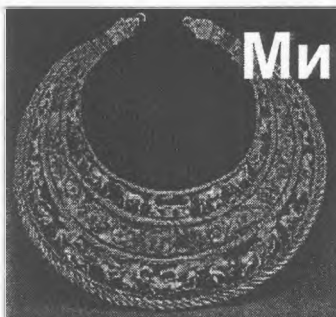
Фактично ніколи в нас не існувало рівноправного доступу до освіти, який ґрунтується на відкритому конкурсі. Аж ніяк не знання визначали долю вступника — поряд з легальними пільгами, встановленими державою, був широко поширений протекціонізм: важко уявити собі, ніби син високого номенклатурного чиновника не потрапив до інституту через брак знань або через те, що він не служив у армії (де він, звісно, не служив).

Усе це міцно вкорінило у свідомості людей думку про те, що далеко не знання є єдиною перепусткою до освіти. При цьому, порівняно зі вступом «по благу» в радянські часи, сучасний корупційний вступ видається привабливішим для батьків абітурієнтів як мінімум з двох причин. По-перше, радянський протекціонізм був типовим прикладом соціальної нерівності: ніякої конкуренції між колгоспником та секретарем ЦК у бажанні «влаштувати» свою дитину виникнути не могло.

Гроші що нерівність ліквідують, і селянин може продати хату, корову й навіть самого себе, але купити дитині можливість вчитися. По-друге, доля власної дитини, зрозуміло, турбує батьків значно більше, ніж інтелектуальний стан цілого суспільства, і лише корупційний вступ дає шанс отримати диплом (про освіту не йдеться) дитині, яка за будь-яких нормальних умов конкурсного відбору про це не могла навіть мріяти. Така готовність до хабарництва в освіті як з боку тих, хто бере, так і з боку тих, хто дає, формує ситуацію, що не підлягає жодному поясненню з точки зору здорового глузду, проте є цілком зрозумілою з точки зору вкорінюваних у суспільній свідомості цінностей. Це, насамперед, переконаність у цінності диплому, а не знань.

Старе прислів'я зазначає: чим мізерніша особа, тим довший текст вміщено на її візитівці. Проте за допомогою візитівок та куплених дипломів країну можна лише розкрасти, але аж ніяк не розбудувати. Отож можна бути певними, що нашим дітям у такій країні жити не доведеться, бо вже сьогодні вона стоїть перед вибором: або гарантує здібній молоді високоякісну безкоштовну освіту, або перетвориться на корупційно-чиновницьку резервацію в центрі Європи. © «День»

реклама

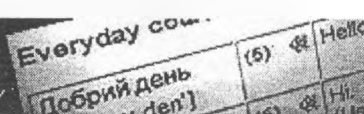

Ми маєм славні традиції...

Кредитна спілка «Поміч» НаУКМА
04070
вул.Сковороди, 2
4 корпус 2-ий поверх, к.244

Dear foreigners!
Studying Ukrainian is
the best way to discover
Ukraine!

UKRAINIAN
as a foreign language

<http://www.ukma.kiev.ua/pub/courses/UFL>

ЕКСПЕРТ

Дорогий читачу!

Редакція нашого часопису запроваджує нову акцію «ЕКСПЕРТ-Могилянець».

Її головна мета - з'ясувати смаки та уподобання студентів та викладачів нашої Академії.

В кожному номері нашої газети ми будемо складати рейтинг новинок по кількох напрямках:

1) Книжка сезону

а) художня

б) публіцистична

в) наукова

2) Фільм (тут може бути представлений як новий фільм, так і фільм, який демонструвався в цьому сезоні)

а) художній

б) документальний

3) Музичний альбом або пісня (новий альбом, що вийшов у цьому сезоні або пісня, що звучала по радіо чи TV та сподобалась)

4) Подія сезону (стаття у газеті чи журналі, виступ по радіо чи TV, концерт, вистава тощо)

5) WEB-site (сторінка, що привернула вашу увагу)

а) українська

б) іноземна

Умови участі дуже прості

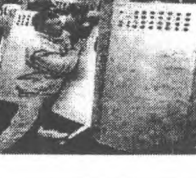
ХТО? - кожен, хто вчиться чи працює в НаУКМА, може взяти участь у проекті ЕКСПЕРТ

ЯК? - Вислати листа на адресу редакції, де вказати свої новинки по п'яти напрямках та підписатись (Імя та прізвище та факультет чи місце роботи)

Чекаємо на Ваші листи!

У вересні у Києво-Могилянській Академії у проекті «Останнє десятиліття насильства» фільм про події у Білорусі «STOP LUKA FILM»

Слідкуй за об'явами!

Адреса редакції: Київ 04070 вул.Лллінська, 9 к.105/1
E-mail: aspykyiv@yahoo.com

©МОГИЛЯНЦІ

Часопис засновано у 1999 році старшопластунським курунем «Могилянці» та Товариством Студіюючої Пластової Молоді; зараз його видає здійснює ініціативна група студентів Національного Університету «Києво-Могилянська Академія».

